

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. H.**
státní příslušnost Afghánistán
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
zastoupen Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem sídlem 703 00
Ostrava, Vrázova 1324/40

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024 č. j. OAM-498/DS-D03-D08-2024,
ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle článku 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013,

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Rumunsko. Ve výroku je dále uvedeno, že toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí trpí závažnými vadami, což jej činí nezákonným a nepřezkoumatelným. Žalovaný rozhodoval zcela formalisticky, bez jakékoliv snahy pochopit jeho komplexní a vážnou situaci a tím zasáhl do jeho základních práv, konkrétně do práva na život, jež je chráněno článkem 2 Evropské úmluvy o lidských právech, je též dotčen článek 3 Úmluvy, z něhož vyplývá zásada non – refoulement. Napadené rozhodnutí je rovněž v rozporu s článkem 6 Úmluvy. Žalobce konstatoval, že na území České republiky byl zadržen 8. 4. 2024 Policií ČR. Byl sepsán protokol o podání vysvětlení č. j. KRPB-75514-15/ČJ-2024-060027-7. Z poskytnutých informací žalovaný usoudil, že není třeba se hlouběji zabývat jeho situací, a proto hned následující den 9. 4. 2024 požádal Rumunsko o to, aby byl přijat zpět na území Rumunska. Z tohoto postupu je zcela zřejmá tvrdost správního postupu a nezáměr ze strany žalovaného. Žalobce poznamenal, že při pohovoru zcela jasně uvedl, že se nechce vrátit do Rumunska. Uprchlícký tábor musel opustit kvůli špatným podmínkám a najít si soukromé bydlení na vlastní náklady. V uprchlickém táboře hovořil s tlumočníkem, který mu však nerozuměl. Žádal opakovaně o udělení mezinárodní ochrany, ovšem každá jeho žádost byla v Rumunsku zamítnuta. Obrátil se také na soud, a ani ten mu nevyhověl. Z vlastní iniciativy se snažil vyhledat právní pomoc, jak u soudu, tak u právního zástupce, ale nikde mu nevyhověli a neposkytli potřebnou právní pomoc. Tyto skutečnosti vypovídají o zcela tristních podmínkách pro žadatele o azyl a o zjevném nedodržování lidských práv v Rumunsku.
3. Žalobce poukázal na to, že hledá politický azyl. V zemi původu vládne hnutí, které jej zatkne, jakmile by k tomu dostalo příležitost. Jeho situace je proto velmi intenzivní a palčivá. V Afghánistánu mu hrozí mimosoudní poprava, mučení, nelidské zacházení ze strany Tálibánu, jeho rodinní příslušníci začali vyhrožovat části jeho rodiny, a to z toho důvodu, že jeho sestra spolupracovala s bývalou vládou jako úřednice na úřadě až do převzetí moci Tálibánem. Část jeho rodiny proto chtěla zabít žalobce, jeho otce a sestru a násilně převzít nemovitosti vlastněné jeho otcem. Žalobce dále popisoval neutěšenou situaci žen a dívek v Afghánistánu a aktuální poměry tam panující.
4. Žalobce žalovanému vytkl, že jím tvrzenými informacemi se žalovaný nijak hlouběji nezabýval, čímž zcela ignoroval a porušil zásadu non – refoulement. Tato zásada má absolutní povahu, a není proto možné jej transportovat do Rumunska, kde mu hrozí nelidské a ponižující zacházení a kde by se mu zároveň nedostalo právní ochrany, což zjevně porušuje jeho základní lidské právo na spravedlivý proces a taktéž právo na soudní ochranu. K absolutnímu zákazu navrácení je třeba přihlížet ve všech případech, kdy může dojít k vyhoštění nebo vydání osoby na jiné území. Právní důvod odeslání cizince z území státu nehraje roli. Žalovaný musí zkoumat skutečné nebezpečí porušení článku 3 Úmluvy, ať už se jedná o správní nebo trestní vyhoštění či extradici v rámci trestní spolupráce mezi státy. Např. neudělení azylu, tj. zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, může mít za následek uložení správního vyhoštění. Pakliže je žalovaný informován o skutečnostech, z nichž vyplývá, že dané osobě by mohlo hrozit v cílové zemi zacházení v rozporu s článkem 3 Úmluvy, musí takové nebezpečí posoudit proprio motu. Zároveň vzhledem k absolutní povaze ochrany poskytované článkem 3 Úmluvy musí žalovaný své rozhodnutí dostatečně

podložit, jak domácími zdroji, tak materiály pocházejícími z jiných spolehlivých a objektivních zdrojů, jako jsou např. agentury OSN nebo renomované nevládní organizace.

5. Dle žalobce ani jedním z uvedených kritérií se žalovaný nezabýval. Pouze na str. 4 napadeného rozhodnutí konstatoval, že si je vědom tvrzení žalobce o špatných životních podmínkách na území Rumunska, ale protože nijak nedoložil důkazy, které by jeho tvrzení potvrdily, dále se tím odmítl zabývat a uzavřel, že jeho návrat do Rumunska je možný.
6. Žalobce dále uvedl, že při hodnocení otázky, zda azylový systém v Rumunsku trpí systémovými nedostatky, žalovaný vycházel z jediného zdroje, a to z Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 týkající se azylového systému v Rumunsku, což je zjevně nedostatečné, a to vzhledem k tomu, že existují novější a volně dostupné zprávy ze zahraničních zdrojů, které závěr žalovaného o tom, že v Rumunsku nejsou přítomny systémové nedostatky azylového systému, vyvracejí. Žalobce zdůraznil, že navíc výslovně na tyto nedostatky poukazoval. K tomu dále uvedl, že pobýval určitou dobu v uprchlickém táboře v Temešváru. Tento tábor migranti označují jako „vězení“. Raději žijí mimo toto zařízení v opuštěných budovách, protože jsou tam podmínky lepší než v táboře. Někteří uvedli, že čelili zneužívání, dále pak násilnému a rasistickému chování ze strany zaměstnanců. Jsou zde nepřijatelné hygienické podmínky, tábor je naplněný nad svou kapacitu, takže lidé zde nemají žádné soukromí ani osobní prostor. Proto se rozhodl žít mimo tábor. Uprchlická zařízení v Rumunsku spíše připomínají tábory nucených prací. Namítal, že přemístěním do Rumunska mu vznikne závažná újma. Alarmující jsou především hygienické podmínky v uvedených zařízeních, kde se nekontrolovatelně šíří různá infekční onemocnění a různé druhy parazitů. Nelze opomenout ani omezené a někdy dokonce žádné příděly jídla pro cizince, kteří často dlouhodobě hladoví a jsou tak ještě náchylnější vůči infekcím a parazitům. Uvedené potvrzuje systematické nedostatky stran azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v Rumunsku v podobě nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Jeho přemístění do Rumunska je tak dle článku 3 odst. 2 Nařízení nepřijatelné. Žalobce poznamenal, že na podporu svých tvrzení dokládá i zprávy nevládních organizací, které v žalobě specifikoval.
7. Žalovaný se nezabýval řádně aktuální situací v Rumunsku ani v Afghánistánu a napadené rozhodnutí je tak stíženo vážnými vadami, zejména nezákonností a nepřezkoumatelností. Velmi špatná situace rumunského azylového systému a následná hrozba nuceného návratu do Afghánistánu zakládá domněnku o nezbytnosti uplatnění humanitární klauzule. Odkázal na článek 17 odst. 1 Nařízení a dále na článek 3 bod 2 Nařízení. Žalobce má za to, že Česká republika je oprávněna rozhodnout o jeho žádosti bez nutnosti jeho předání do Rumunska, přičemž takový postup by byl i hospodárný.
8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že vycházel z Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023, týkající se azylového systému v Rumunsku. Na základě posouzení žalovaný konstatuje, že jmenovanému nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany, ani případný nižší životní standard při pobytu v rumunských azylových zařízeních není překážkou, jež by byla neslučitelnou se závazky článku 4 Listiny základních práv Evropské unie a odpovídala by systémovým nedostatkům ve smyslu článku 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný odkazuje na obsáhlé zdůvodnění v napadeném rozhodnutí a má za to, že ani obecné žalobní body nemohou důvodně zvrátit závěry žalovaného.

9. Žalovaný k tomuto odkázal na konstantní judikaturu NSS, například na rozsudek NSS, č. j. 5 Azs 50/2024 z 18. 4. 2024: Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu Rumunsko obecně nelze považovat za stát, jehož azylový systém by trpěl systémovými nedostatky – srov. např. rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 397/2020-26, ze dne 6. 4. 2021, č. j. 5 Azs 372/2020-28, ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021-23; usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019-30; ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019-37; ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020-32, či ze dne 21. 7. 2021, č. j. 10 Azs 42/2021-40.
10. Žalovaný dále uvedl, že neměl žádnou povinnost zkoumat, zda byl žalobce při podání žádosti o azyl v Rumunsku nezletilou osobu či měl potíže s ubytováním a právníkem, (navíc jak plyne z pohovoru tam žádal 5x), měl i právníka, na otázku, co mu brání v návratu, řekl jen, že tam žádal 5x, tak co by tam dělal po šesté. Dále také žalovaný nemá kompetence zjišťovat, jak bylo v minulosti vedeno tamní azylové řízení. Podstatné je, že neexistují poznatky bránící realizaci přemístění žalobce v rámci dublinského řízení.
11. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS, č. j. 10 Azs 90/2024 z 23. 5. 2024 týkající se obdobné věci.
12. Zdůraznil, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Státní moc Rumunska dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Rumunsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie.
13. Žalovaný si je vědom tvrzení výše jmenovaného o nedůstojných životních podmínkách. Správní orgán opakuje, že životní podmínky v Rumunsku jsou oproti ekonomicky vyspělejším západním zemím odlišné, ale přesto nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jež by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany.
14. Na základě výše uvedeného správní orgán konstatoval, že žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a případný nižší životní standard při pobytu v rumunských azylových zařízeních není překážkou, jež by byla neslučitelnou se závazky článku 4 Listiny základních práv Evropské unie a odpovídala by systémovým nedostatkům ve smyslu článku 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013.

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), ve znění pozdějších předpisů, v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
16. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl dne 8. 4. 2024 zadržen při nelegálním pobytu v České republice a rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství Jihomoravského kraje č. j. KRPB-75514-19/ČJ-2024-060027-Z ze dne 8. 4. 2024 byl zajištěn podle ust. § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do ZZC Vyšní Lhoty. Ze záznamu o výsledku porovnání otisku prstů žalobce v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku dne 2. 11. 2020, 9. 6. 2021 a 12. 11. 2021. Součástí správního spisu je rovněž Protokol o podání vysvětlení č. j. KRPB-75514-15/ČJ-2024-060027-Z ze dne 8. 4. 2024, v němž žalobce uvedl, že z Afghánistánu odcestoval na začátku roku 2020. Odešel kvůli válce. Jeho sestra pracovala pro předchozí vládu, otec je zavražděn Talibanem. Hrozí mu tam nebezpečí. Cestoval do Íránu, pak do Turecka, Řecka, Makedonie, Srbska a odtud do Rumunska. Tam byl při pokusu pokračovat do Německa pětkrát chycen a umístěn do tábora pro cizince T. Několikrát mu tam byly sejmuty otisky prstů a byl poslán do Srbska. Tam byl v táboře u Bělehradu. Mohl se volně pohybovat, dostával jídlo. Snažil se dostat zpět do Rumunska. V Rumunsku vždy něco podepsal, ale nevěděl co. Naposledy 5. 4. 2024 s dalšími osobami nastoupil v Rumunsku do kamionu. Byl tak domluvený s převaděčem, kterého dříve neviděl. Jeho cílem bylo Německo, za což zaplatil 2 000 euro. Měli jet přes Maďarsko, když kamion zastavil a řidič začal vykládat zboží, vykázal jej a další migranty z kamionu. Nikdo neměl SIM kartu a nevěděli, že jsou v České republice. Přijela policie a zadržela je. Zopakoval, že cílem jeho cesty je Německo, chce tam pracovat a požádat o azyl. V Evropské unii nemá žádné příbuzné. Cítí se zdravý a žádné léky neužívá.
17. S žalobcem byl proveden pohovor dne 23. 4. 2024 za přítomnosti tlumočníka jazyka perského. Žalobce sdělil, že se cítí zdravý, byl schopen pohovoru a řádně poučen. Sdělil, že Afghánistán opustil v roce 2019, tehdy to nebylo z politického důvodu. V té době uprchl z Afghánistánu kvůli rodinným neshodám, ale teď už je jeho problém politický, protože jeho sestra pracovala pro policii bývalé vlády. Sestra utekla do Íránu a jeho otce v Afghánistánu vězní Tálibán. Uvěznění by hrozilo i jemu v případě návratu do Afghánistánu. Z Afghánistánu cestoval přes Írán do Turecka, tam strávil asi 8 měsíců. Poté cestoval do Řecka, Srbska a Rumunska. Snažil se dostat do Maďarska, ale chytila ho policie a vrátila zpět do Rumunska, kde byl 3 roky. Pětkrát tam požádal o mezinárodní ochranu, vždy s negativním výsledkem. Po 3 letech opustil Rumunsko a v kamionu se dostal do České republiky. V Rumunsku pobýval v uprchlickém táboře, následně v pronajatém bytě s kamarády v Bukurešti. V Temešváru dostával peníze, z toho si mohl kupovat jídlo. Nocleh byl zajištěn. Nebyl nemocný, lékaře nepotřeboval. Tlumočník tam byl, ale moc mu nerozuměl. Rovněž byli přítomni i sociální pracovníci. Ubytování nebylo dobré, proto se snažil tábor opustit a zařídit si ubytování sám. Rumunsko opustil proto, že pětkrát podal žádost o mezinárodní ochranu a nikdy jeho žádosti nebylo vyhověno. Obrátil se i na soud, ale ten jeho žalobu také zamítl. Ani právník, kterého si najal, toho moc nedokázal. Tvrdil, že nemá žádnou cílovou zemi. Bude žít tam, kde dostane politický azyl. V Evropské unii nikoho nemá. Jeho zdravotní stav je dobrý. Do Rumunska se nechce vracet. V navracení mu

brání to, že tam pětkrát požádal o azyl a pětkrát jeho žádost zamítli. Nechce tam podávat žádost po šesté.

18. Dne 23. 4. 2024 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Seznámení se spisovým materiálem proběhlo v jazyce perském. Žalobce se seznámil s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobci byla dána možnost tyto podklady doplnit a rovněž měl možnost uvést nějaké nové skutečnosti nebo informace, které byl měl vzít správní orgán v úvahu při jeho řízení. Žalobce žádné podklady nedoplňoval a ani nic dalšího neuváděl.
19. Podle článku 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v článcích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
20. Na tomto místě soud činí závěr, že v posuzované věci byly naplněny podmínky pro postup dle citovaného článku 18 odst. 1 písm. d) Nařízení č. 604/2013, neboť bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku dne 17. 3. 2023. Tuto skutečnost potvrdilo také Rumunsko, které v odpovědi na žádost žalovaného ze dne 5. 4. 2023 o posouzení své odpovědnosti za žádost o mezinárodní ochranu podané žalobcem na svém území, v odpovědi ze dne 19. 4. 2023 přijalo svou odpovědnost za žalobce na základě článku 18 odst. 1 písm. d) citovaného nařízení a uznalo svou příslušnost v posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě tak byla správně určena příslušnost Rumunska dle článku 18 odst. 1 písm. d) Nařízení č. 604/2013. V souladu s článkem 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
21. Za situace, kdy byla verifikována místní příslušnost Rumunska k rozhodnutí o podané žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, zabýval se žalovaný v souladu s citovaným článkem 3 Nařízení skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a tyto neshledal. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023, týkající se azylového systému v Rumunsku, kterýžto dokument je součástí správního spisu. V této zprávě je popsán průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, právní pomoc, ubytování v azylových střediscích, kontakt s nevládními organizacemi, materiální podmínky včetně hodnocení azylových středisek, právo na tlumočníka, přístup k práci, studiu, zdravotní péči a další. V daných souvislostech soud

odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 117/2018-26, v němž NSS uvedl, že v případě členských států EU je předpoklad dodržování základních lidských práv, a tudíž s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Jak plyne z rozsudku NSS č. j. 5 Azs 229/2016-44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intenzích uvedeného rozsudku, aby si správní orgány zajistily další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle článku 3 odst. 2 citovaného nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit.

22. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že by se žalovaný existencí systémových nedostatků zabýval nedostatečně. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl zjištění z Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023, týkající se azylového systému v Rumunsku a současně konstatoval, že na úrovni Evropské unie, a to ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva či Soudního dvora Evropské unie, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či doporučení pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Soud proto ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že Rumunsko je nutno nadále považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a neexistují závažné důvody se domnívat, že by v uvedeném členském státě docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu takové intenzity, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Z tvrzení žalobce ani z dalších podkladů rozhodnutí neplyne, že by byl žalobce v Rumunsku vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 3 odst. 2 citovaného nařízení 604/2013. Dle názoru soudu, žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících v Rumunsku, zhodnocení veškerých získaných informací uvedl na straně 3-4 a s jeho závěry se soud zcela ztotožňuje. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně na základě objektivních a důvěryhodných zdrojů popisujících stav dodržování lidských práv a azylový systém v Rumunsku. Žalobci nelze přisvědčit, že by situace v Rumunsku byla taková, že by odpovídala systémovým nedostatkům ve smyslu článku 3 odst. 2 Nařízení, a tedy že by nebylo možno jej do Rumunska předat. Je nutno poznamenat, že samotný obecně nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Rumunsku nacházejí, a to ve srovnání s nejvyspělejšími a nejbohatšími zeměmi EU, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky.
23. Podle článku 24 odst. 1 Nařízení č. 604/2013, pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle článku 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s článkem 20 odst. 5 a článkem 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. Z citovaného ustanovení tedy plyne, že žalovaný není povinen žádost o přijetí osoby zpět učinit, avšak je zcela na jeho úvaze, zda tak učiní. Dle názoru soudu z citovaného nařízení neplyne pro žalovaného povinnost odůvodňovat zvolenou možnost rozhodujícího členského státu, zda bude postupovat dle

článku 24 odst. 1 či nikoliv, jsou-li splněny podmínky pro takový postup, jako tomu bylo v posuzované věci. Žalovaný hodnotil v napadeném rozhodnutí (viz strana 4) tu skutečnost, že žalobce na území České republiky nemá žádné socioekonomické vazby a nezjistil ani jiné okolnosti hodné zvláštního zřetele, a proto nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení článku 17 Nařízení č. 604/2013 a tyto jeho závěry lze vztáhnout i na posouzení žalovaného k případnému postupu dle článku 24 odst. 1 téhož nařízení. Se závěry žalovaného se soud plně ztotožňuje a jeho úvahy soud považuje za přezkoumatelné.

24. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.
26. Důkazy navržené žalobcem soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť skutkový stav byl v dané věci zjištěn dostatečně a žalobcem shromážděné podklady důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle článku 3 odst. 2 výše citovaného nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být vrácen do Rumunska. Protože se v posuzované věci nejednalo o posouzení samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neměl žalovaný povinnost hodnotit podmínky v zemi původu žalobce či jeho azylový příběh a důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.07.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně